

ΧΕΙΜΩΝΑΣ.

Καλῶς τὰ πρωτοβρόχια, καλῶς τον τὸν χειμῶνα
 Μὲ τῆς βρονταῖς, τὸ κρύο, τὸ χιόνι, τὴ βροχή,
 Θὰ νὰ τραβοῦμε ὕπνο, ποῦ θὰ πηγαίνει γόνα,
 Χωρὶς κορμὸς ἢ ψύλλος νὰ μᾶς ἀνψυχῆ.
 Ἄντιο, καλοκαίρι καὶ σκόνη βρομερή . . .
 Πλακόνει ὁ χειμῶνας μὲ φόρεμα βαρύ.

Τί ὄμορφα ποῦ εἶναι νὰ βρέχη, νὰ χιονίζη,
 Καὶ σὺ εἰς τὸ κρεββάτι κατακουκουλωμένος
 Ν' ἀκούης τὸν ἄερα τὸν κρύο νὰ σφυρίζη,
 Καὶ μάλιστα νὰ ἦσαι κι' ἀπογυναικωμένος.
 ὦ! συγχωρήσατέ με, κυρίαί εὐγενεῖς,
 Καὶ τὴν ἀδιαντροπιᾶ μου δὲν ἴπρασσε κανεὶς.

Ἄλλὰ θαρρῶ πῶς τοῦτο καὶ σεῖς τὸ λαχταράτε,
 Κι' ἂν τὸ γλυκὸ σας στόμα ποτὲ δὲν τὸ προφέρη,
 Πιστεύω τὸν χειμῶνα πῶς ὄλαις ἀγαπάτε
 Μὲ πῖθ' ἰσοτὴ ἀγάπη ἀπὸ τὸ καλοκαίρι.
 Μὰ μὴ, σεμναῖς κυρίαί, ἐνιρέπεσθε καὶ τόσο,
 Καὶ τὰ χρηστά σας ἦθη ἐγὼ δὲν θὰ λερῶσω.

Πρέπει νὰ λέμε κάτι γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρα,
 Μᾶς φθάνει τόση λίμα γιὰ τὴν πολιτικὴ.
 Τὸ μέλλον τῆς πατρίδος πάει ἔμπρὸς, καὶ τώρα
 Ἄς κάμουμε κευθέντα διαφορετικὴ.
 Ἄς ποῦμε γιὰ τὸ κρύο καὶ ἄλλα ἐξυπνάδες,
 Κι' ἄς κάμουμε, κυρίαί, καὶ ἴλιγους χωρατάδες.

Μᾶς φθάνει πῖθ' ἡ τόσῃ μεγάλη σοβαρότης,
 Εἶναι καιρὸς νὰ ποῦμε καὶ ἴλιγα χωρατά.
 Ὡσὰν πουλι διαβαίνει ἡ ὄμορφιὰ τῆς νερότης,
 Καὶ τότε εἰς τὸ στρῶμα ὁ ἔρωσ δὲν πετᾷ.
 Μᾶς φθάνει τοῦ πολέμου τὸ τόσο νταραβέρι,
 Δὲν ἔχουμε πῖθ' φόβο, τὰ ἴπραμε τὰ μέρη.

Δὲν θᾶχουμε καὶ πάλι καμμιὰ ἐπιστρατεία,
 Κανεὶς δὲν θὰ φοβάται νὰ γίνη στρατιώτης,
 Θὰ ἡσυχᾶσ' ὁ βλάχος καὶ ἡ διπλωματία,
 Καὶ θᾶρθουμε ἴστα νειάτα τῆς λεβεντιᾶς τῆς πρώτης.
 Λίγο κρασί ἢ μπίρα, κανένα γλυκὸ μάτι,
 καμμιὰ ἐσπερίδα, καὶ ἔπειτα . . . κρεββάτι

Ψυχὴ μου τί ὄραϊα! . . . νά! νά! ἀκούω ἔμπρὸς μου
 Τοὺς φίλους ἐπιστράτους μὲ νέα ῥεδιγκότα
 Ἐτῆς Λαύραιε των νὰ λένε αψυχὴ μου, ἦλιε, φῶς μου,
 Ἄκέραιοι καὶ σῶοι κι' ἀφράτοι καθὼς πρῶτα.
 Εἰς τὸ κορμί δὲν ἔχει κανεὶς λαβωματιᾶ,
 Μὰ ἔχει λαύρα μέσα καὶ φλόγα ἴστῃ ματιᾶ.

Πηδρὸν καὶ τρέχουν ὄλοι γι' ἀγάπη διψασμένοι,
 Καὶ μέε' σὲ μυρωδάτη κοπέλλας ἀγκαλιὰ
 Τῆς ὄραις τοῦ πολέμου θυμοῦνται οἱ καυμένοι,
 Καὶ σβύνουν τὴ φωτιὰ των μὲ χὰδια καὶ φιλιὰ.
 Τὸν πόλεμο, τὸ κράνος, τὸν σάκκο βλαστημοῦν,
 Καὶ δὸς του μ' ἕνα κι' ἄλλο φουστάνι πολεμοῦν.

Εἰρήνη κι' ἡσυχία μὲ κάστανα, μὲ μῆλα,
 Μὲ τσαῖ, μ' ἐσπερίδες, μὲ πιᾶνα, μὲ χορούς . . .
 Πῖθ' γρήγορα, λεβέντη χειμῶνα, κατρακύλα,
 Καὶ δὲν θὲ νὰ μᾶς εὖρης σὰν πέρσου σοβαρούς.
 Τουφέκι πῖθ' δὲν ἔχει σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ,
 Μόνο κρασί, γυναῖκα, μεθύσι καὶ χορό.

Ὁ Μπούμπουλης μονάχα θὰ κουβαλῆ τορπίλλαις,
 Ἄλλὰ ἂν δὲν βαρύνεται ἄς φέρη ὄσαις θέλει
 Κι' ἂν νοιώθῃ τοῦ πολέμου αὐτὸς ἀνατριχίλαις,
 Γιὰ τοῦτο δὲ πιστεύω πῶς διόλου δὲν μᾶς μέλλει.
 Ἄφου πῖθ' εἶναι τόσῃ γενναῖος πατριώτης,
 Ἄς πολεμῆ μονάχος καθὼς κι' ὁ Δὸν-Κιχώτης.

Ἄλλ' ὄμως δὲν θὰ ἴμπαίνῃ σὲ κανένος τὸ σπῆτι,
 Καὶ οὔτε θὰ χορεύῃ καὶ οὔτε θὰ γλεντᾷ,
 Γιατί μπορεῖ νὰ ἔχη μαζί του δυναμίτι,
 Καὶ τότε ποῖος πηγαίνει ἴστον Μπούμπουλη κοντά;
 Ἄν τὴ πολλή-του λαύρα κι' ὁ Μπούμπουλης δὲν σβύσῃ,
 Μὲ Μπούμπουλη κανένος Ἐρωμῆος δὲν θὰ γλεντίσῃ.

Δὲν θέμε πολεμάρχους νὰ ἔχουμε κοντά μας,
 Ἐμεῖς ζητοῦμ' ἀνθρώπους ἡσύχους καὶ γλεντζήδες,
 Νὰ μὴ μᾶς ξεκουφαίνουν μὲ πόλεμο τ' αὐτιᾶ μας,
 Καὶ νὰ μᾶς λὲν τραγοῦδια εἰρήνης κι' ἀμανέδες.
 Ἐφέτος ἡσυχία, ὕπνος βαρὺς, γαλήνη,
 Κι' ὁ Μπούμπουλης, ἂν θέλῃ, πολεμικὸς ἄς μείνῃ.

Souris